

ZPRAVODAJ

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

6/2007

Slavnostní odhalení pomníku prezidenta Dr. E. Beneše v Žatci

Předsednictvo Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel zve všechny své členy a širokou veřejnost na slavnostní odhalení pomníku prezidenta Dr. Edvarda Beneše v Žatci. Slavnost se koná dne 29. června 2007 od 10.00 hodin s následujícím rámcovým programem: 10.00 zahájení, 10.10 proslovy a zdravice hostů, 11.00 odhalení, 11.10 ukončení a odchod do Lidového domu, 11.30 oběd a volné pokračování oslav - setkávání krajanů. Zajištěna hudba a kulturní volžky

Ještě vzpomínka na kulaté výročí naší reemigrace ...

Kulaté výročí reemigrace nás v myšlenkách vrací do roku 1947, kdy do Žatce přijel první transport, který byl uvítán vysokými státními představiteli. V uvítacích projevech byl vysoce hodnocen přínos volyňských Čechů při získání svobody porobené vlasti. V projevech vojenských představitelů se zdůrazňovala skutečnost, že jsme bojovali po boku spojenecké Sovětské armády, která měla rozhodující podíl na porážce nacistického Německa. Poněkud se zapomínalo na západní odboj a to jak na vynikající úspěchy československých letců v bitvě o Anglii, která až do přepadení Sovětského svazu nesla veškerou tíhu boje, hlavně po porážce Francie, sama. Málo se vědělo a také málo informovalo o bojích na Středním Východě v Tobruku a při obléhání Dunkerque a také o tom, že západní Čechy osvobodili Američané. Navracejícím se z Volyně do staré vlasti rodinným příslušníkům téměř nikdo nepoděkoval za úsilí, které museli vynaložit na udržování hospodářských usedlostí, ze kterých se vzorně plnily dodávky státu a za materiální podporu našich jednotek ještě v době, kdy již bojovaly na Slovensku. Ani za sbírky statisíců rublů na potřeby bojujícího státu.

Reemigranti se museli vyrovnat s rozhodnutím státních orgánů, že nebudou vytvářeny větší celky volyňského etnika. Ani ministerstvo obrany neprosadilo návrh, aby tyto celky byly vytvořeny také proto, že příslušníci čl. zahraniční armády budou tou nejspolehlivější stráží v našem pohraničí. Prosadil se jen název časopisu Svazu Čechů z Volyně Věrná stráž.

Teprve zásluhou doc. Jaroslava Vaculíka, který vydal první informaci ve své knize o osídlování Čechů z Volyně na základě již dostupných příslušných archivů vešlo ve známost, že byly vydány směrnice o tom, že volyňští Češi nesmějí tvořit v obcích jen několik málo procent a to deset. Pro vedení některých ministerstev, vedených levicovými šéfy, nebyli Svobodovci politicky spolehlivým elementem asi proto, že nezaručovali podporu a propagaci

kolektivního hospodářství, i když významný státní představitel prohlašoval veřejně, že u nás „kolchozy nebudou“.

Rádost z příjezdu rodin byla pro některá zdržení veliká. Náhodou se zachoval dopis, který jsem obdržel od bratrance Borise Zajíce, mladšího syna duchovního Antonína Zajíce z Kolečovic, odeslaný 15. 3. 47: „Zvěstuji Ti zvěst pro mne nejvýznamnější a v dané době nejdůležitější. Přijeli mi rodiče 13. 3. 1947 do Žatce. Večer tentýž den jsem dostal v Praze telegram v 6 hodin. Nejbližší vlak mi jel ve tři čtvrtě na 11. To víš, a soudím, že chápeš, že jsem neměl státi. Do Žatce jsem přijel v půl třetí ráno.

Dověděl jsem se, že celý transport odjel do Podbořan. Nebyla to však pravda. To jsem zjistil na místě samém. Vrátil jsem se do Žatce, kde jsem je skutečně našel. Jaké bylo uvítání a setkání po třech letech si asi dovedeš představit. Včera jsme se do večera potloukali na středisku v Žatci a teprve k večeru jsem získal auto a mohl odvézt jejich věci zpět na nádraží.

Z nádraží jsme jeli do Kolečovic celou noc. Lokálka v noci nejedždí. Ráno nás v Kolečovicích uvítal bratranec Roller. Jsme doma a to je nejdůležitější. Žijí pouze pod dojmem shledání a na nic jiného nemyslí ani nechci myslet. Tebe se máme zeptat, že by tvoji rodiče rádi věděli, zda si mají brát s sebou mouku, nebo ji prodat na bazaru a koupit něco jiného. Nevědí také, jestli mají přivést prasátka. Odpověz jim telegraficky. Vaši zatím nejedou, jelikož je v Hulči karanténa, protože někdo z přistěhovalců dostal tyfus a to celou obec zdrželo od výjezdu. Rozvíjí se tam silné „chabámictví“ a podplácení.

Příjezd rodičů lze považovat za návrat z tamtoho světa. Chceš-li znát více podrobností, o kterých by tě naši mohli informovat, přijed' do Kolečovic. Zítřej, doufám, se přestěhujeme do čp. 233, když dostaneme uhlí.“

Bratrancův dopis vydává svědectví, že začátky ve staré vlasti nebyly růžové. Popsané poměry na Volyni vydávají svědectví o tom, že poválečné poměry v oblasti jsou stále chaotické, ale s našim chaosem se přece jen nedají srovnávat. S odstupem těch šedesát let můžeme jen konstatovat, že přišel historický okamžik a že rozhodnutí krajanů bylo správné. Těch šedesát roků sice také nebylo procházkou růžovým sadem, zvláště období od roku 1948 do roku 1989, ale od devadesátých let se blížíme k poměrům od roku 1918 až 1939.

Na pořadu dne je parlamentní demokracie, která není dokonalost sama, ale slyšíme z povolaných úst, že lidstvo zatím nic lepšího nevymyslelo. Jen svobodné poměry umožnily vydat podrobné dějiny našeho etnika a celou řadu knih, o čemž jsme dlouho mohli jen snít. Není nadsázkou a ani sebechválou, když prohlásíme, že máme čistý štít a to jak v oblasti integrace do majoritní většiny národa. Především za podíl na odboji a získání svobody po totalitních režimech se nemáme za co stydět. Zde jsme po morálním a duchovním nasazení získali snad i určitý kredit u demokraticky smýšlející většiny národa, ke kterému jsme s láskou a úctou vzhlíželi v dobách dobrých i zlých. Naše odcházející generace se s klidným

svědomím a určitou hrdostí může podívat do očí našim dětem a vnukům. Přemýšlím-li o pojmu volyňský Čech, vybaví se mi vlastenec, který miluje svůj mateřský jazyk a svou vlast.

K šedesátému výročí ukončení II. světové války jsme hlavně v Lidových novinách mohli číst články s názvem Stateční volyňští krajané a Bez volyňských Čechů by to nešlo. P. Jarkovský z Olomouce napsal, že se při hodnocení nejkrvavějších bojů o Dukelský průsmyk zapomnělo, že slovenské divize, dislokované nad Prešovem, měly otevřít Dukelský průsmyk a umožnit východním armádám přechod Karpat, s čímž údajně počítal i maršál Koněv. Jinak by byl postup při zdolávání Karpat úplně jinde. Přemysl Votava z Prahy ve svém článku mimo jiné uvádí: Volyňští Češi v rámci naší československé armády bojovali na všech frontách a výrazně ovlivnili složení československého vojska v Sovětském svazu. Na své bojové cestě, která byla ukončena v Praze, přinesli své největší oběti. Přesto je smutné, že i dnes v očích některých našich spoluobčanů jsou to pouze přistěhovalci z bývalého Sovětského svazu. Je to snad neinformovanost „domácích“, či naopak přílišná skromnost těchto dnes zapomenutých hrdinů z české Volyně. Žijí mezi námi, právem jim patří naše poděkování za jejich statečnost před 60 léty.

Jsme vděční autorům za slova uznání a děkujeme za ně. Děkujeme jménem svým i těch, kteří tak již učinit nemohou, jelikož padli po boku spojeneckých armád, nebo opustili tento častokrát nehostinný svět cestou, která patří k lidskému rodu.

ThDr. J. Krivka
Farář Antonín Zajíc byl začátkem roku 1945 zatčen a obviněn dle článku 58 a odsouzen k 10 rokům nucených prací. Na základě intervence našeho ministerstva zahraničí propuštěn ve velmi kritickém zdravotním stavu v roce 1947. Tato skutečnost byla dvojnásobnou příčinou radosti.

Mé paměti z mládí

(Vzpomínky Bohuslava Šebesty zpracovává J. Kytl)

.... Pan Černý byl moc hodný člověk. Zato jeho žena byla moc nepořádná ženská. Často se spolu vadili. Měli čtyři maličké děti a ona si jich vůbec nehleděla, což ho velice trápi. Tak, že mi jednou řekl, že ji nechá a pojede do Ameriky, ale nevěděl co udělat s dětmi. Bylo mi ho kolikrát líto, když si tak stěžoval. S panem Černým se mi moc dobře dělalo. On byl uznalý člověk. Jestli jsem nějakou chybu udělal, tak mi hned řekl: „No, no, však ty se popravíš až se do všeho vpravíš.“ Ono totiž v tom mlýně bylo dosti práce.

Viděl jsem, že je to u nich čím dál tím horší a on že je z toho velice mrzutý. Stále opakoval, že odjede někama a nikdo nebude vědět kam. Já jsem se rozhodl, že se podívám domů. Již se mi po domově velmi stýskalo. A tak jsem dal panu Černému výpověď. Pan Černý mi na to řekl: „Hochu, je mi tě líto, ale dobře děláš. Já tady také dlouho už nebudu. Ty víš dobře, proč. Pojedu do Ameriky, mám tam sestru.“ Dal jsem panu Černému svou adresu do Kupičova, aby mi napsal, až se někde usadí. Nikdy jsem od něj psaní nedostal. Nedozvěděl jsem se nikdy, co se s ním stalo. Znovu říkám, že to byl moc hodný člověk, ale skrz manželku byl velice nešťastný.

A tak jsem jel domů. Byl jsem na vandru hnedle dva roky. Byl jsem zase moc zklamaný a nešťastný. Pobyl jsem pár dní doma a šiklo se mi místo v Lucku na Vilce. Místo jsem hned přijal. Byl to velký mlýn, dva stoly válců a kámen. Byl to zas motor naftový na „petrolín“ a moc to zlobilo. Nejednou jsme kroutili, než se „rozešel“ a „vodrázu“ načal jít zpátky a my čtyři jsme se váleli po zemi. Já jsem dělal většinou v noci.

Ve dne jsem chodil na Boratín k sestře. Tam jsem se také stravoval. Bylo léto a tak jsem spal ve stodole. Pracoval jsem v tom mlýně tři měsíce a týden. Časem jsme mleli jen ve dne a na noc jsem zas chodil na Boratín. Ze dne na den jdu do mlýna, a když jsem k němu přišel, mlýn byl pryč, v noci shořel. My jsme na Boratíně ani nevěděli, že byl v Lucku požár. Byl jsem zase bez místa.

Přijel jsem domů a otec povídá: „Hochu, tobě ty vandry nějak nejdu. Nemáš štěstí se někde natrvalo usadit.“ Pobyl jsem doma týden. Tehdy k nám přišel Žid Benjamin. On měl v Kupičově velký větrný mlýn na dva kameny, „Francouzský“ a „prostý rázak“. Ten Žid si stěžoval, že mu odešel mlynář a jestli bych k němu na chvíli nešel, než si sežene jiného. Odpověděl jsem mu, že na „větráku“ neumím mlýť. Jakže mohu k němu jít za mlynáře, když jsem na větrném mlýně ani nebyl. On začal prosit, abych mu „choč“ přišel nakřesat kámen. Bylo mi ho líto, a tak jsem slíbil, že přijdu, ale jen kameny nakřesat. Mlynářem na větráku že ale nebudu. Byl rád, že mu „choč“ kameny nakřesu. Skutečně jsem mu nakřesal „rázak“, „vošmigoval“, vyroval a Žid s veselou mlel dále. Asi za dva dny přišel, abych mu přitáhl „kozu“, že je moc volná. Šel jsem zase, upevnil jsem „kozu“ a doplnil nějaký „palec“ na kole, který mu chyběl. Za pár dní přišel znova, abych mu naklepal druhý kámen „francouzský“, šel jsem, ale to již bylo horší. Na ten již musely být dobré „voškrtý“ (oškrty), ty on neměl. Řekl jsem mu, aby je sehnal a že mu potom kámen nakřesu. Židák sehnal formana a jeli jsme do „Koule“ (Kovelu) koupit „voškrtý“. Ty jsme koupili a já jsem se dal do křesání. Dalo mi to hodně práce, celé dva dny zabralo než jsem mu je „vyrichtoval“. Ten kámen nebyl křesaný rok a byl hladký jak sklo. Při té práci jsem ten mlýn pozoroval, jak to všechno chodí. Zajímalo mě, jak se to nakrucuje, aby byl pořádek proti větru. Viděl jsem, že se tam mlynář, když je dobrý vítr, musí dobře točit. Když jsem mu to dal do pořádku, tak mi zaplatil. Při odchodu zase začal, jestli bych tam nezůstal než si někoho sežene. Slíbil mi třetí mírku a ještě, že i on mi bude pomáhat. Uznal, že při dobrém větru je to na jednoho zase začal, na nabídku jsem „přistál“, myslím jsem, že to „zprubuji“, hlavní bylo, že to bylo doma. Když jsem trochu pomlel, viděl jsem, že u Žida vydělám více než na tom vandru. Netrvalo to dlouho, a nastal problém. Zeť majitele Benjaminu se rozhodl, že pojedou do Ameriky a požadoval, aby mu tchán dal dceřin posah (věno), který jí slíbil. Benjamin byl nucen mlýn prodat. Náhodou se mu šikl kupec, nějaký pan Tvrzník, který měl ženu z Kupičova. Ten mlýn koupil a já jsem zůstal u něho za mlynáře. Již jsem tomu trochu zvykl, a hlavně bylo to doma. Byl to sic jen větrný mlýn, ale viděl jsem, že to vynáší. Jeden se nadělal moc, ale ve dvou to šlo dobře.

Jednou, při rozmluvě s otcem, jsme se rozhodli, že si postavíme vlastní „větrák“. Ovšem jak stavět, když nebyl kapitál? Tehdy přijel na návštěvu bratr a schválil nám to. Řekl, že nám pomůže, co bude moci. Nabádal nás, jen abychom začali. Prý, jak to bude rozestavené, peníze si půjčíme. Když jsme začali stavět, měli jsme 150 rublů. „Plac“ pod mlýn jsme „spachtovali“ od nějakého Vozňuka. Stavět jsme začali, ale šlo to bledně. Stačili jsme koupit trochu klád a prken, a již bylo po penězích. Stavěli jsme všechno „počti“ za vypůjčené peníze. Místra-tesaře jsme našli v Ozeránech. Ten nám postavil celý srub. Vnitřní truhlářské práce, koše, luby (obednění mlecích kamenů), kolo velké, kolo malé, to jsme si všechno dělali s tatínkem sami dva. Stavěli jsme to celý rok 1904, to byla zrovna japonsko-ruská vojna. Dokončili jsme to teprve na žně 1905. Dělali jsme ve dne i v noci. Do práce jsme chodili v 6 hodin ráno a končili o půlnoci. Hleděli jsme, aby to bylo co nejdříve hotové. Nejvíce práce nám dalo to hlavní velké kolo. Tatínek si vždycky sedl a říkával: „Hochu, jsem už tak zmucený a pitomý, že si na to musím zakouřit.“ Skutečně, po tom zakouření mu to šlo lépe. Když jsme měli truhlářské práce hotové, tak jsme museli shánět gásu na cylindry (válců) a kameny. My jsme to totiž stavěli na dva páry kamenů, na tryby,

na spodní „štorčák“, ne jako to měly ty jiné „větráky“, na sochu. Ještě bylo trochu práce, ale otec řekl, že nic platno, třeba shánět peníze a jet do Rožiš. Tam byl sklad mlynářských potřeb. Jet ano, ale kde vzít peníze. Tak zas trochu půjčil bratr a trochu jsme sehnali po sousedech. Někajký pan Makeš, ten nám hodně pomáhal. Říval, že až se nám to začne kroutit, tak to všechno zaplatíme. Když jsme sehnali peníze, jeli jsme do Rožiš. Koupili jsme tam dva páry kamenů, sejtá na cylindry, no zkrátka všechno, co bylo potřeba. Utrátili jsme 800 rublů a ještě jsme zůstali 100 rublů dlužni. (Pokračování příště)

Vzpomínky na mladá a školní léta ...

Každou neděli jsme byli dopraveni školním povozem do katolického kostela Karlovství u hlavní silnice směrem na Rovno, asi 6 km, vyznačící pravoslavné víry do pravoslavné cerkve naproti naší školy. Další vyučovací den jsme byli seznámeni s jednotlivými předměty. 1. Nauka o Polse, 2. Hygiena, 3. Organizace pracovního procesu, 4. Rolnictvo, 5. Zahradnictvo a zelinarstvo, 6. Chmelarstvo, 7. Hodovla vyživa zvířat, 8. Mlekarenstvo. Sestava učebního personálu se skládala z jednoho direktora a čtyř profesorů v tomto pořadí: Dir. Kasikovský, prof. Mianovský, prof. Bojarský, prof. Godzisevský, prof. Hauze (byl německé národnosti). Vyučovací proces pokračoval den po dni, týden po týdnu na důstojné úrovni. Jednoho dne vešel prof. Mianovský do třídy a oznámil nám, že pojedeme 20. června na školní výlet do Gdyně k Baltickému moři. Byla to pro nás radostná zpráva, protože tehdy nebyly takové možnosti se tak daleko dostat a hlavně ne mladým lidem. Nastal den odjezdu autobusem do Rovna a odtud vlakem ráno odjezd směr Kovel, Lublin, Varšava. Bydgoš, Toruň, Gdaňským průmyslem do Gdyně. První den byla plánována zastávka v Lublině, kde jsme navštívili Spuldzielne mlékárenskou technologii zpracování mléka na máslo a jiné mlékárenské výrobky, po několika hodinách jsme pokračovali dalším vlakem na Varšavu, po příjezdu jsme tam byli ubytováni. Druhý den následovala prohlídka města a různých historických budov a jiných zařízení a hlavně Belvedere, muzeum generála Pilsudského, sedičiho v sedle ve válečné výzbroji na jeho hnědém koni. Další den odjezd do Bydgošce. Po kratší prohlídce města odjezd do Torunie, kde rovněž prohlídka města, poslech legendy o křivé věži z doby tatarských válek v bojích o město, a o zázraku při obléhání za křižáckých válek. Večer toho dne jsme navštívili na druhé straně řeky Wisly Státní divadlo, kde jsme zhlédli operu. Další den odjezd do Gdyně od Gdaňska projíždějícím kalidorem. V polním zářezu zastavil a my jsme byli moc zděvi proč se tak stalo. K vlaku přišli dva polští žoldněři-polní patrola, na rameni pušky, a ptali se nás, kam jedeme a já řekl do Gdyně a on zase jestli se nebojíme a já řekl proč? A on nato, že brzy bude válka s Němci a z toho vyplynulo, že polská armáda i veřejnost o tom něco tušili.

Více než po týdenním školním výletu jsme se vrátili do školních lavic. U nás ve škole výuka pokračovala, prázdniny tu žádné nebyly. Slova polských žoldněřů se potvrdila, a 1. září 1939 bylo Polsko napadeno hitlerovskou armádou. Náš pan profesor Mianowski, vychovatel, nás informoval o postupu nepřátelských vojsk a bombardování jednotlivých měst vždy v odpoledních hodinách po skončení výuky jsme byli voláni do zasedací místnosti, kde nám bylo puštěno polské rádio, které po určitých intervalech volalo uvaga, uvaga, naloty na jednotlivá města, den po dni narůstal větší a větší strach a smutek, co bude dál. Devátého dne nám bylo sděleno: „Propouštíme vás domů, vezměte si na sebe a do kufru co unesete a ostatní a ložní prádlo zamkněte do svých skříní. Klíče si vezměte s sebou, jak pokofíme Němce, vrátíte se zpět do školy. Taková byla víra ve vítězství nad Německem, ale jak dlouho vydržela? Ze Šubkova do Rovna to bylo asi 25 km, autobusy přestaly jezdit, veškerá doprava byla ochromena a tak nám nezbylo nic jiného než uchopit kufr, do každé ruky jeden, a krok za krokem se dostat alespoň do Města Rovna-bliže k domovu. Byla to sobota a trochu se na mě usmálo štěstí, šel jsem ke známým, byla to rodina Pečáčkova. Myslel jsem si, že u nich přinejhorším zůstanu přes noc.

Ale na zastávce jsem uviděl občana z naší vesnice pana Bačovského. Byl tam s koňským povozem a zastal jsem ho těsně před odjezdem. Tak mě dopravil až domů. Byla to šťastná náhoda.

Druhý den byla neděle, v dopoledních hodinách přelétávaly naše území německá letadla s hákovými kříži na východ, v odpoledních hodinách nás začala přelétávat směrem na západ letadla s červenými hvězdami. K večeru přijel můj bratranec z Rovna a říká, že silnice je plná německých vojsk, která táhnou od Rovna na Dubno-Lvov. Byli jsme z toho celí zmatení, co se to asi děje. Později se ukázalo, že německá vojska zastavila od nás na západ na řece Bugu a tam je pozdravila sovětská vojska. Tak byla rozdělena Polska na dvě území-jedna půlka byla německá a druhá Sovětského Svazu.

(Takto vzniklo buferové państwo między Rosija a Němcami na podstatě připraveného plánu obou velmocí) psal se rok 1939.

Ještě se vrátím ke škole, chtěl bych uvést několik jmen mých spolužáků českého původu, a jsou to: Jirka Syrovátka, Hordějčůk, Aleman, zřejmě pocházeli z Novokrajeva, Václav Šťastný, nejsem si jist odkud, Jirka Olič z Hlinska, Jirka Kadeřábek ze Sedmihran, Václav Hamáček, Josef Samec z Dembrovky. Ostatní čtyři si nepamatuji, dva posledně jmenovaní bydleli tady v blízkosti na Moravě. Byl bych velmi rád a potěšen, kdyby se ozvali, a když ne oni, tak jejich sourozenci nebo vnuci, mám několik fotek našeho kolektivu v přístavu Gdyni, jak sedíme před odjezdem na motorové lodi směrem na poloostrov Hell, nebo jak pochodujeme přes město Rovno do výzkumného zemědělského ústavu do Španova, v doprovodu prof. Godziewského a prof. Hanze, na další fotce je naše skupina žáků české národnosti.

Z uvedených pamětí vyplývá, že naše vzpomínky jsou i nadále živé, ale naše generace, žel, zestárla...

A.Vendolský

Setkání rodáků z Hulče

Dne 19. 5. 2007 se uskutečnilo setkání rodáků z obce Huleč Česká. Sjezd byl součástí oslav 60. výročí reemigrace volynských Čechů do vlasti.

Sešlo se nás 69. Z toho na Volyni narozených bylo 40. Ostatní byl doprovod-děti a vnuci, kteří své rodiče a prarodiče přivezli.

Shromáždění začalo v Hořesedlích, kde je pomník zasvěcen hulečským rodákům padlým ve 2. světové válce. Mši celebroyval prot. ThDr. Jan Křivka. Po skončení panchidy jsme se odebrali do Kolečovic do restaurace Kino, kde setkání pokračovalo. Přítomnost přivítal předseda výboru Antonín Umlauf. Dobu od února 1947, kdy se Hulečtí vrátili do vlasti, do dnešních dnů, krátce zrekapitulovala Emilie Simánková. V tomto období se někteří z Hulečáků ocitli ve svízelné situaci. Byly tu problémy s osídlováním, spory s osidlenci z vnitrozemí, problémy s režimem po roce 1949. Josef. Vojtěch a Alois Hovorkové, otec a syn Umlaufové, dokonce i vysokí armádní funkcionáři Emil Cilc a Josef Toušek byli StB sledováni a podezříváni z protistátní činnosti. Pronásledování vyplývalo z jejich odporu vůči nucené kolektivizaci zemědělství a režimu jako takového.

Hulečáci se vraceli třetím transportem, který byl vypraven z Rovna. Všichni, kteří jsme se tam narodili, už zůstaneme Volynáky až do konce svého života - dodnes vaříme boršč, bigos, hřečanou kaši, vinegret a místo deštníku občas doma zapomináme zontik.

Posezení se podařilo, vzpomínalo se velice dlouho. Čas prý nelze zastavit, my jsme ho dokonce vrátili zpět. A přes svůj pokročilý věk jsme si pamatovali hodně.

Naše obec zažila největší rozkvět mezi dvěma světovými válkami, rozkvétala po stránce hospodářské, rozvíjel se kulturní i společenský život. I když musíme přiznat, že po první světové válce za Poláků byly problémy s výukou českého jazyka na školách.

V obci sídlily 2 slévárny, byl tam mlýn a mlékárna. Pracovalo zde mnoho řemeslníků, např. kolářství, kovárna, krejčovství, obuvnictví, řeznictví, sedlářství a další. I kulturní a společenský život byl bohatý. Hrlo se divadlo, nejprve v zájezdním hostinci u Káru, později v Klubu. Měli jsme kapelu, která pod vedením kapelníka Vladimíra Kutilka dosáhla velké popularity.

Velkou kulturní událostí byl vznik veřejné knihovny, část knih byla poslána dokonce z Čech. Chloubou obce byl hasičský sbor, kolem roku 1925 čítal 36 lidí. Slavnou historií měl i hasičský prapor, který vyřadila dcera pana Kašpara, Anděla Kovandová. Po reemigraci do Čech byl tento prapor v péči praporečníka Josefa Pařezy a v 70 letech byl předán do muzea v Přibyslavi. Sokol byl založen v roce 1930 a jezdilo se i na sloty do Prahy, v roce 1932 a 1938.

Veškerá činnost politická, kulturní i společenská se mohla dále rozvíjet, když byl v roce 1928 dostavěn Klub. Přestěhovala se tam pošta, knihovna, úřadovna zde starosta, cvičili sokolové, nacvičovali muzikanti a pořádaly se zde velké plesy v zimě a zábavy v létě. Na svou dobu to byla největší budova v obci. Další dominantou obce byl mlýn u Hovorků, rodina ho neustále modernizovala. Velká sláva bývala o pouti. Dne 5. 5. jsme se pravidelně vydávali ke sv. Nikolaji. Jednak jsme se posilili léčivou vodou, jednak si užili atrakci, které na žádné pouti nesměly chybět. Musím ještě vyzvednout pospolitost občanů Hulče, která se projevovala zejména při oslavách.

Např. když náš poštovní doručovatel pan Klazar slavil 80. narozeniny, na oslavu se šla celá obec, včetně hasičů, sokolů a muzikantů. Veškeré toto dění jak hospodářské, tak společenské a kulturní zajišťovala řada hulečských občanů. Díky jejich nezměrnému úsilí patřila Huleč ke známým a významným obcím na Volyni.

Dnes se na mláďá dá už jen vzpomínat. Myslím, že každý z nás by se ještě stále chtěl proběhnout, třeba i bosky, pěšíčkou od Burešů ke hřbitovu, ouvozovou cestou z dráhy do Hájků, vykoupat se v Sážavce u Cilců, nebo se pustit po dráze k Hovorkovým do mlýna, kde byla v nádrži krásně teplá voda na koupání.

S láskou a úctou jsme zavzpomínali na naše maminky. Od jara 1944, kdy nám odešli tátové na frontu, veškerá tíha hospodářství ležela na nich. Zajišťovaly orbu, seti, sklizeň, výmlat, péči o dobytek, chod domácnosti a výchovu dětí. Nehroutily se, neomdlyvaly, ale statečně bojovaly s nepřizní osudu.

Během setkání bylo veselo, ozvaly se salvy smíchu, ale byly i slzičky dojetí, jak už to v životě bývá. A tak jsme si slíbili „Za rok na shledanou“

Emilie Šimánková

OZNÁMENÍ

Milí rodiči z Novokrajeva, všem se Vám omlouvám, že jsme se nesešli v květnu, jako minulého roku. Důvod je hlavně ten, že bych Vás ráda pozvala k 20. výročí našeho prvního setkání, které se konalo v září roku 1987. Tehdy to navrhl Václav Stryja, a nebylo lehké obstarat adresy všech, ale díky Bohu se to podařilo, a tehdy jsem rozeslala pozvánky na 150-160 adres. Sjele se nás mnoho, vzpomínám že asi 250, moje dcera přijela z Prahy nám zazpívat několik árií z oper za doprovodu pana Kořistky ze Žatce, který ji doprovázel na pianu. Za ta léta nás mnoho odešlo z tohoto světa, a tak bych ráda, abychom se sešli 29. září v 10 hodin u Památníku našich krajanů, kteří zahynuli ve válce, při panychidě zavzpomínat a položit květiny. Potom společně zajdeme do restaurace na oběd, který si každý zaplatí až tam. Prosim Vás moc, předem mi dejte vědět zda se zúčastníte setkání, abychom objednali někde sál, pokud možno nejpozději do 20. září.

S pozdravem se na Vás těší

Kamila Ondrová, V Zahradách 2207, 438 01 Žatec

Tel. 415 726 441

Mobil: 721 211 381 (nejlépe až večer)

ZPRÁVY Z REGIONŮ ...

Moravskoslezský region

Důležité upozornění

Moravskoslezský region oznamuje, že dne 15. 9. 2007 (září) v 10.00 hod. se koná setkání krajanů a jejich přátel v Suchdole nad Odrou-kulturní dům. Prezence je od 9.00 hod. Všichni, kteří mají zájem zúčastnit se tohoto setkání, necht' se přihlásí do 7. září na adresu hospodářky: Novotná Zdenka, Na Vyhliďce 346, 742 42 Šenov u Nového Jičína. Poplatek 200 Kč. Je možno zaplatit při prezentaci nebo svému důvěrníkovi.

V ceně je oběd, svačina, káva a hudba.

Těšíme se na setkání velké Volyňské rodiny.

Za regionální výbor: Dr. Vladimír Samec, předseda
a Marie Seitlová, tajemnice

Region Chomutov

Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel společně s OV ČSBS a ČSOL Vás srdečně zvou již na 17. krajské setkání, dne 21. září 2007 od 10 hod. do 15 hod. ve středisku kulturních a knihovnických služeb, Palackého ul. Č. 85 v Chomutově, druhé poschodí (jezdí výtah) Za region Jiřina Kačerová

Region Krkonoše

pořádá dne 7. 7. 2007 od 13.00 hod. sráz Čechů z Volyně a jejich přátel.

Dovolueme si Vás pozvat do Mladých Buků Sporthotel No. 106 v Hertvíkovicích. Srdečně zveme všechny, kdo mají zájem se setkat s dobrými lidmi a zavzpomínat.

Prosim, informujte své známé.

Za region Krkonoše

Jiřina Novotná

OMLUVA

Redakce se omlouvá autorovi článku *I taková je Volyň v našich vzpomínkách*, uveřejněném na pokračování v čísle 4 a 5 za to, že jeho rukou psané jméno četla nejspíše jako Okurka(?). Čekala, že se nám autor ozve, a ozval se. Takže autorem tohoto hezkého příspěvku je p. Miroslav Škrabal. Chyby v textu článku uvedeme na správnou míru v příštím čísle.

NAŠI JUBILANTI ...

Region Olomouc

V druhé polovině roku 2007 oslaví svá životní jubilea tito naši členové:

Červenec: 70 let oslaví pí Anna Marková, bytem Hněvotín a 75 let p. Vlastimil Kleibl, bytem Litovel

Září: 65 let Kočí Raisa, bytem Hněvotín, 70 let Klaban Václav, Ulbarov, bytem Bohuňovice, 82 let Fišerová Marie, Moldava, bytem Olomouc, 86 let Nerad Josef, Moldava, bytem Hněvotín a 89 let Tengler Vladimír, Moldava, bytem Hněvotín

Listopad: Polák Vladimír, Mirohošť, bytem Hněvotín

Všem našim jubilantům přejeme hlavně dobré zdraví, pevný krok, ať je provází po celý rok!

Za region Vladimír Tengler a Vladimír Polák

Region Žatec

Ve třetím čtvrtletí se dožívají naši členové svého významného jubilea kulatých a půlkulatých narozenin:

Červenec: Antonín Vaněk, 85 let Žatec, Anna Ausburnová, 80 let Očihov, Rostislav Jeniček, 80 let, Mory

Srpen: Antonie Bartušková, 65 let, Most, Marie Najmanová, 75 let, Žatec a Libuše Šebková, 80 let, Louny

Září: Evženie Kaufmanová, 80 let, Tvršice, Věra Macháčková, 85 let, Žatec, Anna Herzánová, 75 let, Louny

Dodatečně ještě uvádíme tato jubilea: Paní Olga Loukotková-Beranová z Jezírka na Volyni, nyní bytem Sífem u Podbořan oslavila v dubnu t. r. své osmdesátiny (region zařadil tuto jubilantku do července t. r. měsíc nar. upřesňujeme podle pí Jiřiny Herblíchové-Loukotkové, dcery). A paní Emilie Nestárcová z Podbořan oslavila v květnu 75 let, a v červnu Vladislav Šulitka 75 let, Velichov. Všem mnoho zdraví do dalších let přeje

Kamila Ondrová

Region Domažlice

V druhém čtvrtletí roku 2007 se dožili životních výročí tito naši krajané:

Duben: Lochmanová Tamara, 70 let, Dolinka-Plzeň. Hubatová Marie, 72 let, Ivaniče-Horšovský Týn. Kovařová Anežka, 80 let, Kopče-Třemošná. Zajícová Marie, 88 let, Terešov-Doubřavá. Kraličková Alexandra, 97 let, Rubany, Most-Mutěňín

Květen: Eberlová Jiřina, 75 let, Dolinka-Horšovský Týn. Pytelková Naďa, 77, Žitomír-Čerňochov-Horšovský Týn. Brazda Václav, 75 let, Kupičov

-Domažličky. Hříšná Zdenka, 81 let, Horodiště-Horoušany. Hlavač Josef, 82 let, Sofievka-Otov.

Červen: Lokvenc Slavomír, 67 let, Ivaniče-Polnice. Burdová Ludmila, 70 let, Kopče-Velky-Malahov. Ketnerová Helena, 85 let, Hlinsko-Mašovice. Tumová Jiřina, 78 let, Sofievka-Plzeň. Kraslová Anna, 82 let, Kučyňky-Nyřany.

Všem jubilantům pevně zdraví, štěstí a spokojenost a ještě hodně životní pohody za region přeje

Naďa Pytelková

V minulém čísle došlo ke špatnému rozluštění jmen v rukopisu, které tímto opravujeme a omlouváme se, redakce

Leden: pí Světluše Pechová, ne Pecková 71 let

Únor: p Ing. Kabrt Vladimír, ne Kabat 59 let.

V květnu se dožila 95 let pí Naděžda Plachá-Koubková ze Závídova, nyní Želec. K životnímu jubileu jí blahopřeje dcera Marie a vnuci s rodinami

Moravskoslezský region

Ve třetím čtvrtletí roku 2007 se dožívají významného jubilea v Moravskoslezském regionu tito naši členové:

Červenec: 70 let pí Galiová Marie z Moldavy, bytem Studénka, 75 let p. Vaněček Ladislav z Šestákovy, bytem Stachovice a 80 let p. Ing. Petras Václav z Kvasilova, bytem Nošovice

Srpen: 85 let p. Svoboda Viktor z Hlinska, bytem Třemešná-Město Albrechtice, 70 let p. Barvík Josef z Pustějova ČR, bytem Studénka, p. Ing. Holý Jaroslav z Nivy Hubinské, bytem Nový Jičín, 75 let pí. Pospíšilová Věra ze Špakova, bytem Kujavy, a 80 let pí Holčáková Anastázie z Podlesice, bytem Kunín

Září: 60 let pí Štefková Božena z Tasovic, ČR, bytem Ostrava,

75 let p. Kabát Jiří z Martinovky, bytem Bílovec, pí. Přibyláková Antonina z Dorostaje Čes., bytem Nový Jičín, Stehliková Nina z Hončarky, bytem Šenov u Nového Jičína

80 let pí Machovská Emilie z Lipjany, bytem Fulnek a p. Vegrich Václav z Dembrovky, bytem Slezské Rudoltice

85 let pí Kolibková Marie ze Mstěšina, bytem Suchdol nad Odrou

101 roku se v květnu dožil p. Josef Moravec, otec našeho člena. Pan Moravec byl účastníkem bojů o Duklu. Pochází z Velkého Špakova a bytem je ve Fulneku. Jeho manželka Anna bude v červenci slavít 94. narozeniny.

Všem jubilantům přejeme vše nejlepší, do dalších let hodně zdraví a životní pohody.

Za výbor regionu Dr. Vladimír Samec předseda
a Marie Seitlová tajemnice

Region Chomutov

Ve Zpravodaji č. 4 v rubrice Naši jubilanti bylo uveřejněno chybně jméno Jaroslava Havlová, správné přijmení je Jaroslava Hýřlová z Klášterce n. Ohří slaví v červnu 70 let. Redakce se omlouvá.

Region Karlovy Vary

Ve druhém pololetí se dožívají významného životního jubilea tito naši členové:

Červenec: 70 let Vajskebr Viktor z Olšanky-Nejdek, 87 let Lamačová Božena z Lipiny, Kadaň

Srpen: 80 let Vegrichová Marie z Holovné Č., K. Vary, 87 let Prokúpek Josef z Lucka, K. Vary

Září: 70 let Rambousková Regina z Tučina, Ostrov n. O., 80 let Horský Josef z Jadvininy, Sokolov,

Říjen: 85 let Andrllová Věra z Děd. Hory, K. Vary

Listopad: 83 let Plucarová Marie z Huto-mar., K. Vary

Prosinec: 82 let Ozomová Viktorie z Huto-mar., K. Vary

Do dalších let všem hodně zdraví a spokojenosti přeje
za reg. Helena Horáková

Region Mohelnice

V druhé polovině roku 2007 se dožívají hezkého jubilea tito naši členové:

Srpen: Zeman Josef z Chomoutu, nyní bytem Lanškroun, 75 let, Vohralíková Anna z Kurdybáně, nyní bytem Libivá, 85 let

Září: Bartůňková Lidie z Dorohostaje, nyní Úsov,

75 let, Ludvík Jaroslav z Bakovce, nyní Úsov, 82 let a Vohralík Miroslav z Kurdybáně, nyní bytem Libivá, 86 let

Prosinec: Štrámová Ludmila z Hrušvice, nyní Jeseník, 75 let.

Všem jubilantům blahopřejeme a do dalších let přejeme pevně zdraví, štěstí a životní pohodu.

Za výbor reg. Machovská

Region Frýdlant

Seznam jubilantů, kteří se dožívají svých významných výročí ve 2. pololetí 2007

65 let v září Nová Alžběta z Novosilek, Liberec

73 let v prosinci Tylichtr František z Novosilek, Ráspenava

78 let, v říjnu, Milická Ludmila z Volkova, Liberec

79 let v listopadu Štorek Josef z Volkova, Chotyně

80 let, v prosinci Jedlanová Marie z Volkova, Habartice

81 let v červenci Lindrová Drahomíra z Vesňan, Teplice v Č.

82 let v září Lindr Josef z Podvysoké, Teplice v Č. a v prosinci Rychtr Jiří z Děčína, Liberec

83 let v září Zajícová Anna z Zahájů, Liberec

85 let v září Záhrebová Marie z Volkova, Prachatice

87 let v listopadu Švorcová Emilie z Novosilek, Nové město p. S.

88 let v srpnu Kalíková Evženka z Mírohoště, Liberec

91 let v prosinci Růžička Vladimír z Volkova, Habartice

Do dalších let především hodně zdraví a životní pohody přeje za region *Ludmila Milická*

Region Cheb

V regionu Cheb oslaví ve II. pololetí 2007 svá životní výročí naši krajané:

Červenec: Otakar Kazilovský ze Sofievky, Kynšperk n. Ohří, 70 let, Emilie Kubečková ze Zdobunova, Frant. Lázně, 85 let, Ludmila Vašínová z Volkova, nyní Luhov, 92 let a Tamara Halasová z Okolku, nyní Frant. Lázně, 75 let

Srpen: Rostislav Kozák ze Sofievky, nyní Cheb, 75 let a Vladimír Slevinský z Cerkvisek, nyní Nový Kostel, 80 let

Září: Antonín Leníček z Lyina, nyní Olšany, 88 let

Říjen: ThDr. Jan Krivka z Hulče, nyní Frant. Lázně, 81 let

Listopad: Viktorie Jesinková ze Sofievky, nyní Frant. Lázně, 85 let

Prosinec: Darina Šašíková z Moskovštiny, nyní Cheb, 60 let

Imněm volyňských krajanů regionu Cheb přejeme pevně zdraví, štěstí a životní pohodu do dalších let.

Ludmila Mácová a Libuše Pancířová

Region Tachov

Ve III. čtvrtletí se dožívají svých jubilej tito naši členové:

Červenec: pí Ganajová Lydie, 82 let

Srpen: pí Kutová Evženka, 82 let a p. Valeš Václav, 60 let

Září: pí Matasová Irena, 82 let

Všem hodně zdraví, vše nejlepší a životní pohodu do dalších let. *Za region Alžběta Michlová*

Region Krkonoše

V květnu oslavila naše členka pí Glajchová Olga z Trutnova 80 let.

V červnu oslaví pí Stránská Věra ze Svobody n. Úpou 70 let.

V červenci oslaví p. Novotný Václav z Mladých Buků, 60 let.

Vše nejlepší, hodně štěstí, zdraví a spokojenosti do dalších let všem oslavencům přeje za region *Jiřina Novotná*

Region Šumperk

V druhé polovině roku 2007 oslaví své narozeniny tito naši krajané:

Červenec: Kechrt Josef, Český Malín, byt Nový Malín, 85 r., Sedláček Antonín, Ozerány, byt Šumperk, 79 r., Schovánek Rostislav, Podlísk, byt Velké Losiny, 79 r., Purová-Beštová Lidie, Straklov, byt Šumperk, 75 r., Beštová-Hamáčková Libuše, Kneruty, byt Petrov, 74 r. Palátová Alžběta, Novostavce, byt Javorník, 70 r., Pospíšil Josef, byt Nový Malín, 50 r.

Srpen: Dedecusová-Křivková Marie, Moldava, byt Libina, 87 r., Popčuková-Matoušová Marie, Novostavce, byt Libina, 84 r., Najman Bohuslav, Krasilno, byt Rapotín, 79 r., Šircová-Mrázová Zdenka, Dědova Hora, byt Šumperk, 79 r., Beštová-Křesinová Božena, Kurdybán, byt Šumperk, 78 r., Šavel Josef, Noviny Č., byt Vikýřovice, 75 r., Šefl Antonín, Krasilno, byt Rapotín, 65 r.

Září: Kyselová Alžběta, Lipjany, byt Oskava, 83 r., Šotola Vladimír, Ozerany, byt Nový Malín, 79 r. Bílková-Šotolová Alice, Ozerany, byt Nový Malín, 70 r., Kynštová-Sitařová Antonie, Kláščice, byt Nový Malín, 70 r., Haken Remigius, Luck, byt Sobotín, 70 r. Jonáš Václav, Ulbárov, byt Šumperk, 78 r., Divišová-Línková Marie, Krupá, byt Šumperk, 74 r., Němeček Miroslav, Novostavce, byt Libina, 71 r.

Říjen: Valenta Josef, Hlinsk, byt Libina, 86 r., Golová-Glancová Anna, Staviště, byt Hrabšíň, 85 r., Glancová-Mauerová Marie, Michalovka, byt Nový Malín, 79 r., Marešová-Čajuková Halina, Žitomír, byt Šumperk, 77 r., Nesvadbová-Vignerová Emilie, Malín Č., byt Šumperk, 72 r., Bílková-Navrátilová Zdenka, byt Vikýřovice, 71 r., Kynš Václav, Zborov, byt Zábřeh, 60 r., Cinegrová Soňa, Podlísky, byt Libina, 55 r.

Listopad: Šmidová-Březovská Žofie, Sofievka, byt Petrov, 89 r., Liščínková-Bartošová Evženka, Horodíště, byt Petrov, 81 r., Fric Václav, Terešov, byt Vikýřovice, 78 r., Sodomek Jaroslav, Krasilno, byt Šumperk, 70 r.

Prosinec: Vojtišková-Dusová Anna, Kurdybán, byt Rapotín, 88 r., Hamplová-Hajná Evženka, Dorostaje, byt Šumperk, 74 r.

Všem jubilantům přejeme hodně zdraví, spokojenost a životní pohodu. *Za region Jiřina Žáková*

Region Mohelnice

Dne 20. 5. 2007 zemřela ve věku 79 let pí Slavěna Štajnerová, rodačka z Chomoutu, nyní bytem Mohelnice.

Všem pozůstalým projevujeme tímto upřímnou soustrast. *Za reg. Machovská*

Region Chomutov

22. května 2007 zemřela ve věku 78 let pí Milena Šťastná. Pocházela z Velvar, bytem v Žatci.

Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje za region *Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller*

Region Olomouc

Dne 26. července vzpomene smutného výročí úmrtí mé milované manželky Emilie Tenglerové z Hněvotína v nedožitých 83 letech. V našich srdcích stále žije a vzpomínáme manžel a dcery s rodinami.

Dále oznamujeme smutnou zprávu, že v den 70. narozenin v dubnu zemřel dlouholetý člen našeho výboru pan Antonín Marek z Hněvotína, nar. na Moldavě na Volyni.

Za region projevuje upřímnou soustrast *Tengler Vladimír a Polak Vladimír*

Region Praha

Jiří Pospíšil, Mělník, 1000 Kč, Rostislav Kaufman,

Náchod, 100 Kč, Zbigniew Wojcieszek, Varšava, 1000 Kč, Lucie Siegerová, Praha, 250 Kč a Světlana Kulichová, 200 Kč

Region Litoměřice

Libuše Kalcovská, Žalostice, 100 Kč

Region Rakovník

Anna Englická, Horní Tařovice, 250 Kč, Bohumila Marešová, Šanov, 100 Kč, Jiří Kučera, Šanov, 100 Kč, Anna Pitrová, Šanov, 100 Kč

Region Žatec

Jiřina Zachová, Liběšice, 200 Kč, Vladislav Musil, Dobroměřice, 200 Kč

Region Frýdlant

Anna Zajícová, Liberec, 150 Kč

Region Severoamerický

S. J. Čičo, členské 10 USD, na tisk 10 USD, G. Pospíšil, členské 10 USD, na tisk 20 USD, Sv. Pospíšil, členské 10 USD, G. Pospíšil, členské 10 USD, V. Fojtik, členské 10 USD, na tisk 5 USD, J. N. Richard, členské 10 USD, na tisk 10 USD, L. Raicin, členské 10 USD, na tisk 20 USD

J. Hynek, členské 14 CAD, na tisk 6 CAD, J. Nesvadba, členské 14 CAD, na tisk 11 CAD, J. Toushek, členské 14 CAD, na tisk 6 CAD, M. Unglish-Uhlířová 14 CAD, na tisk 16 CAD, Rev. J. Novák, členské 14 CAD, na tisk 11 CAD, W. Shantora, členské 14 CAD, Ing. A. Jasanský, členské 14 CAD, na tisk 16 CAD, A. Kuczera, členské 14 CAD, na tisk 6 CAD, Ing. A. Lešák, členské 14 CAD, na tisk 6 CAD, S. Kubeš, členské 14 CAD, na tisk 11 CAD, A. Benet-Odrščil, členské 14 CAD, na tisk 6 CAD, E. Engel, členské 14 CAD, na tisk 11 CAD, V. Vrána, členské 14 CAD, na tisk 11 CAD, J. Novák, členské 14 CAD, na tisk 11 CAD, V. Tichá-Kytlová, členské 14 CAD, na tisk 6 CAD, J. Kytl, členské 14 CAD, na tisk 2 CAD

Josef Dvořák na tisk 20 CAD - přispívá každý rok, i když není členem.

Všem členům a přispívateli upřímně děkuji a zdravím za region Jerry Kytl

Za příspěvky děkuje ze srdce i redakce Zpravodaje a SCVP

Sbírka na výstavbu busty Dr. E. Beneše Květen 2007

Region Praha

Anastázie Peterková, Praha, 500 Kč, JUDr. Miloslav Peterka, Praha, 1000 Kč, Miloslav Šťastný, Praha, 400 Kč, Josef Albrecht, Kladno, 500 Kč

Region Žatec

Jiřina Zachová, Liběšice, 200 Kč

Region Mohelnice

Za region zaslal pan Mach Vladimír 500 Kč

Region Rakovník

Mikuláš Lenoch, Kolešovice, 200 Kč, Evženka Altmanová, Jesenice, 110 Kč, Irena Kolbeková, Rakovník, 210 Kč, Květa Toušková, Hořovičky, 100 Kč

Příspěvky pomník Rovno

Region Rakovník

Anna Englická, Horní Tařovice, 250 Kč

Region Frýdlant

Z vlastních prostředků věnuje region 1000 Kč, Drahomíra a Josef Lindovi, Teplice, 500 Kč, Marie Domoráková, Ždánice, 100 Kč, Alžběta Nová, Liberec, 100 Kč

Region Severoamerický

G. Pospíšil 20 USD

Region Severomoravský

Rodina Muchova, Bruntál, 200 Kč

NAŠE ŘADY OPUSTILI ...

Region Mohelnice

Dne 20. 5. 2007 zemřela ve věku 79 let pí Slavěna Štajnerová, rodačka z Chomoutu, nyní bytem Mohelnice.

Všem pozůstalým projevujeme tímto upřímnou soustrast. *Za reg. Machovská*

Region Chomutov

22. května 2007 zemřela ve věku 78 let pí Milena Šťastná. Pocházela z Velvar, bytem v Žatci.

Upřímnou soustrast rodině vyjadřuje za region *Jiřina Kačerová a jednatel J. Roller*

Region Olomouc

Dne 26. července vzpomene smutného výročí úmrtí mé milované manželky Emilie Tenglerové z Hněvotína v nedožitých 83 letech. V našich srdcích stále žije a vzpomínáme manžel a dcery s rodinami.

Dále oznamujeme smutnou zprávu, že v den 70. narozenin v dubnu zemřel dlouholetý člen našeho výboru pan Antonín Marek z Hněvotína, nar. na Moldavě na Volyni.

Za region projevuje upřímnou soustrast *Tengler Vladimír a Polak Vladimír*

Příspěvky na tiskový fond, květen 2007

Region Praha

Jiří Pospíšil, Mělník, 1000 Kč, Rostislav Kaufman,

Důležité upozornění! Jelikož se množí dotazy dárců na název a číslo konta Sdružení, rozhodli jsme se, že tento údaj budeme uvádět v každém čísle Zpravodaje.

Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha. **Číslo konta:** 000000-1937591369/0800. Čs spořitelna a.s. - Rytířská 29, Praha 1. **Dary můžete posílat i na adresu hospodářky Sdružení: Marie Nečasová, Svidnická 509, 181 00 Praha 8, tel.: 233 550 070.** Prosíme čtenáře, aby nás neupomínali o zveřejnění darů - dary můžeme uveřejnit teprve po obdržení účtetního dokladu!! **Krajané! Neposílejte v žádném případě peněžní dary na adresu redaktořky! Díky za pochopení.** Záležitosti týkající se evidence členů - změny adres, přihlášky nových členů - ukončení členství a veškeré dotazy toho se týkající zasílejte na adresu: **Antonie Kramná, ul. Černého 513/5, 182 00 Praha 8,**

Tiráž: Zpravodaj vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřeby svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají jejich autoři. Vychází jako občasník. Šéfredaktor: Věra Latzelová. Příspěvky nejsou honorovány, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte do 3. každého měsíce na adresu: Věra Latzelová, Slapská 1910/6, 100 00 Praha 10. Podávání novinových zásilek povoleno Česká pošta, s.p. odštěpným závodem Praha č.j.nov. 5400/95 ze dne 8. 8. 1995. Toto číslo vyšlo: 20. 6. 2007